

været enig heri, idet det dog i dette Begrebs Sætsfættelse har afveget fra Regjeringens Udkast. De af Regjeringen i dets Udkast opstillede Criterier ere, for det Første, at Vedkommende skal være en af Hans Majestæt udnævnt Embedsmand, og for det Andet, at han skal være lønnet. Der er derhos føiet til: „hvilke af Hans Majestæt udnævnte Betjente, der ere at ansee som Embedsmænd, bedømmes efter de hidtil gjældende Regler indtil anderledes bestemmes.“ Jeg maa nemlig bemærke, at det virkelig forholder sig saaledes, skjøndt det af Udvalget er betvivlet, at der er tilstrækkelig Besøttelse ifølge ældre gjældende Forhold til at skjelne imellem Embedsmænd og Betjente. Jeg kan vel ikke paavise, hvilken Lov der først gjør denne Adskillelse; men ligesom der imidlertid er flere ældre Love, som bestemt gjøre en saadan Forskjel, saaledes kan jeg forsikre, at den i Praxis er aldeles gennemført, og at man ved alle Leiligheder, hvor man har havt Anledning til at udtale sig med tilstrækkelig Beskedenhed herom, har skjelnet mellem „Embedsmænd“, og „Betjente“ der ikke vare Embedsmænd. Man finder vel, at i ældre Tider Ordet: „Betjente“ tillige omfattede Embedsmænd, men i den nyere Tid, og selv i den allernyeste Tid, da er denne Distinction mellem Embedsmænd og Betjente aldeles bestemt. Jeg skal imidlertid meget villig indrømme, at det gaaer ikke an at søge Forskjellen om en Embedsmand er pensionsberettiget eller ikke, deri, om han er Embedsmand eller om han kun er Betjent, men det maa vel erindres, at der derfor ogsaa opstilles den Regel i Udkastet, at de hidtil gjældende Regler i saa Henseende finde Anvendelse indtil andre Bestemmelser træffes, og derved erhoder Begrebet fuldkommen Beskedenhed, fordi der derefter ingen concrete Tilfælde ville kunne tænkes, hvori man ikke med Beskedenhed skal kunne sige Den og Den er at betragte som pensionsberettiget Embedsmand efter de hidtil gjældende Regler, og Den og Den er derimod blot at betragte som en, vel af Kongen udnævnt Betjent, men ikke som Embedsmand, som Følge af hvilket han ikke har Ret til Pension. De Betjente, som udnævnes af Hans Majestæt, og som ikke ere Embedsmænd, ere hovedsagelig saadanne, der henhøre til Postvæsenet, Sold-

væsenet og lignende Bestillinger, hvor der er underordnede Poster, som have været forbeholdte Militaire, og den historiske Grund til, at Hs. Majestæt, at Souverainen selv har udnævnt saadanne underordnede Officianter, er den, at Hans Majestæt jo i en Række af Aar selv har fungeret baade som Krigs- og Marineminister, og de Bestillinger, hvis Besættelse i andre Lande ofte tilflyde vedkommende Krigsminister til Fordeel for Underklasserne i Militairetasterne, ere her fra gammel Tid af umiddelbart blevne besatte af Hans Majestæt selv. Hovedcriteriet for Fremtiden er, som sagt, ifølge Udkastets Bestemmelser, at Vedkommende skal være udnævnt af Kongen, hvorimod det ærede Udvalg har opstillet som Criterium, at Vedkommende skal være fast ansat. Hvad nu den nærværende Tid angaaer, da er Forskjellen mellem Udvalgets Begrebsbetegnelse og Udkastets meget ringe; men Udkastet har det Fortrin, at man derved ikke i Dieblicket og strax udelukker ved selve Loven visse Klasser af ikke Kongelig ansatte Betjente, som ifølge de hidtil gjældende Regler have havt Afgang til Pension, men som ifølge Udvalgets Redaction i § 1 ville tabe den. Jeg maa imidlertid dertil erindre, at disses Tal er meget indskrænket, og den Omstændighed, at man, for at den almindelige Regel kan opstilles strax i Udkastet og komme til Anvendelse, har troet at burde kunne tilraade det tilshyneladende Inhumane, som ligger i at berøve disse Betjente Afgang til Pension, som de hidtil have havt, den kan efter Regjeringens Anskuelse meget let modificeres derved, at naar det Tilfælde virkelig skal indtræde, at nogen af de Betjente, som for Tiden kunde være ansatte i disse Bestillinger, inden Lovens Emanation skal blive utjenstbygtige, saa at de maatte afgang paa Pension, saa vilde man for det Første have Afgang til at kunne give dem af den Understøttelse, der er opført paa Finantsloven til Hjælp for saadanne ikke pensionsberettigede Officianter i deres Alderdom, ved Svagelighed eller ved Ophør af deres Tjeneste, men Regjeringen har desuden en anden for de Paagjældende meget væsentligere Hjelpekilde, den nemlig, at man ved specielle Lovforslag, naar saadanne Tilfælde indtraadte, i Aarets Løb